

Tanítvánnya A Vadonjáró Tanítvánnya

A VADONJÁRÓ TANÍTVÁNYA

JOHN FLANAGAN
KLONMEL
KIRÁLYAI

járó Tanítvánnya A Vadonjáró Tanítvánnya

JOHN FLANAGAN
KLONMEL
KIRÁLYAI

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Catherine-nek és Tylernek:
köszönök mindent!*

Araluen, Pikta és Keltika térképe a 643-as esztendőben

Természetesen Rántó érezte meg először a másik ló és lovas jelenlétét.

Hegyezni kezdte a fülét, és Will inkább érezte, mint hallotta a ló hordószerű testében rezgő halk morajt. Nem riasztani akarta, így Will tudta, hogy Rántó akárkit is vett észre, az ismerős hátasa számára.

Előrehajolt és megsimogatta a ló gubancos sörényét.

– Jó fiú – mondta halkán. – Hol vannak?

Már így is sejtette, ki lesz az. És alig mondta ki a szavakat, sejtése beigazolódott, amikor a nagyjából száz méterre előttük álló fák közül pej ló ügetett elő, nyergében magas lovassal, hogy bevárják az út kereszteződésénél. Rántó megint horkantott, és dobálni kezdte a fejét.

– Jól van! Látom őket.

Will finoman megérintette Rántó oldalát a sarkával, és a ló azonnal vágta ugrott, hogy bezárja a távolságot a másik állat és maguk között. A pej nyihogva üdvözölte, Rántó pedig válaszolt rá.

– Gilan! – kiáltott Will vidáman, amikor már hallótávolságon belül voltak. A magas vadonjáró egy intéssel válaszolt, és vigyorogva nézte, ahogy Will és Rántó csattogva megáll mellette.

A két vadonjáró előrehajolt a nyergük felett, hogy kezet fogjanak.

– Jó látni téged! – mondta Gilan.

– Téged is! Gondoltam, hogy te leszel az. Rántó alig egy perce szólt, hogy barátok járnak a közelben.

– Ez a borzas kis bestia mindent észrevesz, nem igaz? – válaszolt Gilan könnyedén. – Gondolom, így maradtál életben az évek alatt.

– Kicsi? – felelt Will. – Nem vettem észre, hogy Csillag afféle csataló lenne.

Igazság szerint Csillag egy kicsivel valóban hosszabb lábú volt, mint a vadonjárók lovai általában, és valamivel kecsesebben is mozgott. Azonban, ahogy a fajta minden példánya, Gilan pej kancája is jóval kisebb volt, mint a királyság lovagjait harcba vivő csatalovak.

Míg a két ifjú vadonjáró egymást ugratta, úgy tűnt, a lovak is hasonlóképpen tesznek, sok horkantással és fejdobálással kísérve a jóindulatú lósértéseket, amiket kétségtelenül egymás fejéhez vágtak. A vadonjáró-lovak határozottan kommunikáltak egymással, és Gilan kíváncsian nézte őket.

– Vajon mi az ördögről beszélgethetnek? – morfondírozott.

– Szerintem Rántó éppen arra tett megjegyzést, hogy Csillagnak nagyon kényelmetlen lehet egy ilyen hórihorgas csontkollekción cipelni, mint te – felelte Will.

Gilan válaszra nyitotta a száját, de Rántó furcsamód éppen ekkor kezdett lendületesen bólogatni, és mindkét ló hátrafordult, hogy szemügyre vegyék Gilant. A vadonjáró azt mondta magának, ez csak véletlen egybeesés volt. Mégis rejtélyesnek tűnt, hogy miért éppen ezt a pillanatot választották.

– Tudod – szólalt meg –, az a furcsa érzésem támadt, hogy igazad van.

Will visszanezett az útra, amin az imént haladtak, aztán végigpillantott a keresztúton a Gilan érkezésével ellentétes irányba.

– Haltról tudunk bármit?

Gilan megrázta a fejét.

– Már majdnem két órája várok, de még nem láttam. Furcsa, mert neki kell a legrövidebb utat megtennie.

Közeledett az éves vadonjáró-gyűlés ideje, és a három barát hagyományosan ennél a keresztútnál várta be egymást, néhány kilométerrel a gyűlés helye előtt, hogy a fennmaradó úton együtt lovagolhassanak. Amikor Will még Halt tanítványa volt, megszokta, hogy itt találkozzanak Gilannal. Vagyis Will első gyűlése után szoktak rá erre, miután Gilan megpróbálta becserkészni régi mesterét, Will pedig észrevette a próbálkozását. Mióta Will átvette Tengersiztet, Gilant pedig Északkapura küldték, minden lehetséges alkalommal folytatták a gyakorlatot.

– Várjunk? – kérdezte Will.

Gilan vállat vont.

– Ha még nincs itt, valami bizonyára feltartotta. Akár be is lovagolhatunk tábort verni. – Sarka legkisebb érintésével elindította a lovat. Will is így tett, és egymás mellett lovagoltak tovább.

Kisvártatva megérkeztek a gyűlés helyére. Viszonylag nyílt, erdős terep volt, ahol korábban eltakarították az aljnövényzetet. A magas fákat meghagyták, hogy a vadonjárók védett helyen verhessék fel alácsony, egyszemélyes sátraikat.

Will és Gilan a szokásos helyük felé lovagoltak, elhaladva üdvözölték a többi vadonjárót. A csoport összetartó egység volt, és a legtöbb vadonjáró névről ismerte egymást. A két barát a táborhelyükre érve leszállt a lovakról, leszerszámozták őket, majd a hosszú út után mindkét állatot le is csutakolták. Will magához vett két összehajtható bőrvödröt, és vizet hozott a gyűlés helyén át kanyargó kis patak-ról, míg Gilan kimérte Csillag és Rántó zabadagját. A lovak a következő néhány napon át a lábuk alatt növe friss, dús fűvet legelhetik, ám kemény munkájuk után megérdemelték a jutalmat.

A vadonjárók pedig sosem fukarkodtak a jutalommal, ha a lova-ikról volt szó.

Felverték a sátrakat, és eltávolították a földről a lehullott ágakat és leveleket. A tűzrakóhely köveit valaki, talán egy erdei állat megbolygatta, ezért Will hamar visszarendezte őket.

– Kezdek izgulni, hogy mi lett Halttal – vallotta be Gilan észak felé pillantva, ahol a lemenő nap fénye átszűrődött a fatörzsek között. – Jó sokáig tart neki ideérni.

– Lehet, hogy nem is jön – találgatott Will.

Gilan összeszorította az ajkait.

– Hogy Halt kihagyjon egy gyűlést? – kérdezte hitetlenkedve. – Minden évben imád idejönni! És ki nem hagyná, hogy megtudja, mi a helyzet veled! – Ahogy Will, Gilan is Halt korábbi tanítványa volt. Azonban tudta, hogy a vénülő vadonjáró és ifjú barátja között különleges a kapcsolat – olyan, ami messze túlnyúlik azon a mester-tanítvány viszonyon, amit ő ápolt Halttal. Tudta, hogy Halt inkább a fiaként tekint Willre. – Nem – folytatta –, semmit sem tudnék felhozni, ami távol tarthatná innen!

– Nos, pedig úgy látszik, mégis ez történt – vágott közbe egy ismerős hang a hátuk mögül.

Will és Gilan megpördülve látták, hogy Crowley áll mögöttük. A vadonjárók parancsnoka a hangtalan mozgás mestere volt.

– Crowley! – üdvözölte Gilan. – Te meg honnan kerültél elő? És hogy lehet, hogy sosem hallom a jöttödet?

Crowley elvigyorodott. Büszke volt erre a képességére.

– Hát, Araluen várának politikai világában megvan az előnye annak, ha az emberek mögé tudsz lopódnizni – felelte. – Mindig titkokról beszélgetnek, és meglepődznél, mennyi részletet kapok el, mire észrevesznek!

A két fiatalabb vadonjáró felállt, és kezét rázott parancsnokával. Míg Gilan kávéét főzött, Will feltette a kérdést, ami Crowley hirtelen megjelenése óta a fejében járt.

– Mi a helyzet azzal, hogy Halt nem jön a gyűlésre? – kérdezte. – Biztos vagy benne?

Crowley vállat vont.

– Tegnapelőtt kaptam tőle üzenetet. A nyugati partot járja egy új vallási szektával kapcsolatos pletykák nyomában. Azt mondta, nem lesz ideje visszaérni.

– Vallási szekta? – kérdezte Will. – Miféle vallási szekta?

Crowley szája sarka undora jeleként legörbült.

– Attól tartok, a szokásos fajta. – Gilanra pillantott megerősítéért. – Te tudod, milyen, nem igaz, Gil?

Gilan bólintott.

– Túlságosan is jól. „Gyere, csatlakozz az új vallásunkhoz!” – idézte gúnyosan. – „A mi istenünk az egyetlen igaz isten, aki megvéd téged a világot hamarosan sújtó végtől! Velünk biztonságban leszel! Ja... apropó, a biztonság kiváltságáért nem adnád át nekünk minden vagyonedat?” Efféléről van szó? – kérdezte.

Crowley gondterhelten sóhajtott.

– Dióhéjban igen. Közelgő katasztrófákra figyelmeztetik az embereket, amiknek közben egész végig ők az okozói.

Gilan kitöltött három gőzölgő csészenyi kávé, és kiosztotta őket.

Crowley végignézte, ahogy a két fiatalabb vadonjáró bőséges vad-méz-adagokat kanalaz az italába.

– Sosem tudtam megszokni a kávémban a méz ízét. Halttal fiatalabb korunkban sokat vitáztunk ezen.

Will elvigyorodott.

– Ha Halt tanítványa vagy, nincs más választásod. Megtanulsz ij-jal löni, kést hajítani, csendesen mozogni és mézet tenni a kávédba!

– Kiváló tanár – jelentette ki Gilan elismerően a kávéjába kortyolva. – Szóval, Halt nem mondta, minek nevezi magát ez az új szekta? Általában valami nagyzó nevét adnak maguknak – tette hozzá, hogy Will is értse.

– Nem említette – válaszolt Crowley. – Mintha habozott volna, hogy kimondja-e a következő mondatot. Aztán döntött. – Aggódik, hogy a kívülállók tértek vissza.

Will számára ez semmit sem jelentett, de látta, hogy Gilan felkapja a fejét.

– A kívülállók? – kérdezte Gilan. – Emlékszem a nevükre. A tanoncságom második évében történhetett. Nem akkor volt, hogy Halt és te együtt zavartátok el őket?

Crowley bólintott.

– Berrigannel és több másik vadonjáróval együtt.

– Az jó nagy szekta lehetett. Volt egy régi aralueni mondás, miszerint „*Egy felkelés, egy vadonjáró.*” Ez annyit jelentett, hogy még a legnagyobb problémák megoldásához is ritkán volt szükség egynél több vadonjáróra.

– Az volt – helyeselt Crowley. – Meglehetősen ellenszenves emberek voltak, és mélységesen mélyen megmérgezték a vidéket. Eltartott egy ideig, mire felülkerekedtünk rajtuk. Ezért ragaszkodik hozzá Halt annyira, hogy többet tudjon meg erről az új csapatról. Ha ismét a kívülálló azok, gyorsan kell cselekednünk. – A tűzre öntötte a kávézaccot, és letette a csészéjét. – De ne aggódjunk olyasmi miatt, ami még nem is biztos, hogy gondot jelent! Addig is ráncba kell szednünk a gyűlést. Gil, azon töprengtem, hogy adnál-e néhány leckét láthatatlan osonásból a két végzős tanítványunknak?

– Persze – mondta Gilan. Ha Crowley a csendes mozgás mestere volt, Gilan a láthatatlanság terén számított a csoport szakértőjének. Ez nagyban függött az ösztöneitől, de mindig volt néhány gyakorlati tanács, amit átadhatott másoknak.

– Számodra pedig, Will – mondta Crowley –, van három elsőéves tanítvány az idén. Érdekelne, hogy felmérd az előrehaladásukat?

A férfi látta, hogy Will figyelme visszatér a jelenre. Látta, hogy a fiatalember még mindig csalódott, amiért a volt tanára nem lesz ott a gyűlésen. Nem is baj, ha kap egy feladatot, ami kiveri ezt a fejéből, gondolta az idősebb vadonjáró.

– Jaj, elnézést, Crowley! Mit mondtál? – kérdezte Will egy kissé büntudatosan.

– Volna kedved felmérni a három elsőéves tanoncunkat? – ismételte meg Crowley, és Will sietve bólintott.

– Persze, mindenképpen! Bocsánat. Csak Haltra gondoltam. Már vártam, hogy találkozzunk.

– Mind vártuk – mondta Crowley. – A mogorva arca a napunk fénypontja. De arra később is lesz idő. – Habozott. – Tulajdonképpen... nem, mindegy. Majd később.

– Mit később? – Már felkeltette Will kíváncsiságát, és Crowley elmosolyodott a bajsza alatt. A jó vadonjáró a kíváncsiságáról ismerzik meg. És a fegyelmezettségéről.

– Ne törődj velem! Olyasmi, amit el fogok mondani, ha eljön az ideje. Egyelőre örülnék, ha segítenél a fiúknak az íjászatban, és átnéznéd a stratégiai gyakorlataikat.

– Vedd elintézettnek! – Will gondolkozott egy kicsit, aztán hozzátette. – A stratégiai gyakorlatot én adjam meg?

Crowley megrázta a fejét.

– Nem. Azt már mi megcsináltuk. Csak ellenőrizd, hogyan oldják meg! Szerintem jól fogsz szórakozni – tette hozzá rejtélyesen. Felállt, és leporolta a nadrágja ülepét. – Köszönöm a kávé! – mondta. – Találkozunk az esti lakomán!

Kettő

– Jól van – mondta Will a három fiúnak. – Lássuk, hogy lőtök! Fejenként tíz nyilat a céltáblákba!

Három, hetvenöt méteres lőtávolságra álló szabványos, körkörös céltábla felé intett. A fiúk a vonalhoz léptek. Valamivel messzebb két vadonjáró gyakorolt; százötven méteres távolságra felállított, lapostányérnál nem nagyobb céltáblákra lőttek. A három elsőéves tanítvány néhány másodpercig ámulva nézte, ahogy a két íjász nyilat nyíl után repít a szinte láthatatlan célpontba.

– Nem baj, ha még napnyugta előtt elkezdtetek – húzta el a szavakat Will. Fogalma sem volt, hogy ugyanazt a száraz, gunyorosan fáradt hangnemet utánozza, amit Halttól tapasztalt a tanoncsága kezdetén.

– Igen, uram! Elnézést, uram! – mondta a legközelebbi fiú. Mindhárman tágra nyílt szemmel néztek rá. Will felsóhajtott.

– Stuart! – szólította meg azt a tanoncot, aki bocsánatot kért tőle.

– Igen, uram?

– Nem szólíthat sz uramnak. Mindketten vadonjárók vagyunk.

– De... – kezdett bele egy másik fiú. Zömök testalkata és borzas, rendetlen vörös haja volt. Will átkutatta az agyát a neve után. Eszébe jutott: Liam.

– Tessék, Liam!

A fiú zavarodottan egyik lábáról a másikra állt.

– De mi tanoncok vagyunk, ön pedig... – Elhallgatott. Nem tudta, pontosan mit akart mondani. Valószínűleg valami nevetségeset, például: „*De mi tanoncok vagyunk, ön pedig... ön.*”

Noha Will nem tudott róla, ezek a fiúk csodálták őt. Ő volt a legendás Egezmény Will, a vadonjáró, aki megmentette a király lányát Morgarath wargal seregétől, aztán a védelmébe vette, amikor skandok rabolták el. Aztán kiképzett és betanított egy íjászalakulatot, majd a temuj lovasok ellen vezette őket. Tavaly pedig visszavert egy skotti támadást a királyság északi határán.

Ez a három fiú bármely végzett ifjú vadonjáróra felnézett volna. Egezmény Will azonban csak néhány évvel volt idősebb náluk, így a legmagasabb szintű hősi rajongás tárgyává vált. Ennek eredményeképpen egy kissé meglepődtek, amikor találkoztak vele. Életnagyságúnál is nagyobb alakra számítottak, egy klasszikus értelemben vett hősré. Ehelyett kölyökképű, fiatalos, vékony, az átlagosnál valamivel alacsonyabb férfit mutattak be nekik, aki könnyen elmosolyodott. Ha Will ezt észrevette volna, mókásnak tartja, és bizonyára jócskán zavarba is jön. Pontosan ehhez a reakcióhoz volt szokva azoktól, akik Halttal találkoztak először életükben. A fiú hírneve a tudtán kívül kezdett versenyre kelni a tanáráéval.

Az lehet, hogy Will nem észlelte a fiúktól a személye felé áradó, hősöknek járó rajongást, azt azonban igen, hogy a vadonjárók és a vadonjáró-tanoncok között szakadék tátong. Emlékezett rá, hogy annak idején ő is így látta.

– Vadonjáró-tanoncok vagytok – jelentette ki. – És ebben a „vadonjáró” szó a fontos. – Megkocogtatta a nyakában lógó ezüst tölgyfalevelet. – Az ezüst tölgyfalevél viselőjeként elvárhatok töletek bizonyos szintű engedelmisséget és tiszteletet. Azt viszont *nem*, hogy uramnak szólítsatok. A nevem Will, és így is fogtok hívni. A barátomat Gilannak, a mesteremet pedig Haltnak hívnátok, ha itt lenne. A vadonjárók így csinálják.

Tudta, hogy ez apróság, de fontos volt. A vadonjárók külön fajnak számítottak, és előfordult, hogy saját maguknál sokkal magasabb rangú személyeket kellett felülírniuk. Ezeknek a fiúknak fontos volt tudnia, hogy egy napon szükségük lehet arra a hatalomra és bizalomra, amit a király a vadonjáróiba vet. Mindegyikükbe, tanoncokba és végzetekbe egyaránt. Az ehhez szükséges önbizalmat elsősorban a vadonjáró-társaikkal érzett egyenlőségre kell felépíteni.

A három tanonc egymásra nézett, miközben Willt hallgatták. A fiatalember látta, hogy némileg egyenesebb lesz a hátuk, és egy hajszálnyival feljebb emelik az állukat.

– Igen... Will – mondta Liam. Bólintott magában, mintha kipróbálta volna a szót, és tetszett volna neki. A többiek is kimondták, majd ők is bólintottak. Will adott nekik néhány másodpercet az önbizalmuk kiélvezésére, majd jelentősegteljesen a napra pillantott.

– A napnyugta percről percre közelebb van – dűnnyögte maga elé. Elrejtette mosolyát, ahogy három nyílvevő kicsusszant a tegezéből. Néhány másodperccel később három íj pendült, és Will meghallotta a cél felé tartó nyilak ismerős, surrogó hangját.

– Tíz lövés – mondta. – Aztán megnézzük, hogy álltok!

Egy közeli fához ballagott és leült alá, hátát kényelmesen a törzsnek támasztotta. Felhúzott csuklyája árnyékában úgy látszott, szunyókál.

Ám szeme szüntelenül mozgott, semmit sem szalasztott el, ahogy a három fiú íjásztechnikáját tanulmányozta.

Will az ezt követő két nap során felmérte az íjjal való képességeiket, közben pedig kijavított néhány apró technikai hibát. Liamnak szokásává vált, hogy amikor kihúzta az ideget, a jobb hüvelykujját érintette a szája sarkához.

– A mutatóujjaddal érintsd a szádat, ne a hüvelykkel! – mondta neki Will. – Ha a hüvelykujjadat használod, a kezed jobbra fordul, ez pedig félreküldheti a nyilat, amikor elengeded.

Liam bólintott, és megigazította a tartását. Azonnal pontosabbá vált, különösen hosszabb távú lövések esetén, amikor egy apró szögnyi különbség is komoly jelentőséggel bírt.

Nick, hármuk közül a legcsendesebb, túl erősen markolta az íját. Heves fiatalember volt, és nagyon szeretett volna megfelelni. Will érezte, hogy innen ered a satuszerű szorítás. Nick hagyta, hogy az elszántsága hatással legyen az íjhoz szükséges laza fogásra. Az íj az erős markolás miatt gyakran balra rándult az elengedés pillanatában, ami így félrehúzó, pontatlan lövést eredményezett. Will ezt a hibát is kijavította, és gyakorolni küldte a fiatalembert.

Stuart technikája jó volt, ezen a szinten már nem maradtak apró hibái. Ám ahogy a többiek, úgy ő is csak sokórányi gyakorlással érhetette el a megkövetelt vadonjáró-szintet.

– Gyakorlás és még több gyakorlás – mondta nekik Will. – Ne feledjétek a régi mondást: *„Az íjász addig gyakorol, amíg célba nem talál. A vadonjáró pedig addig...”* – Hagyta a levegőben lógni a mondatot, várva, hogy a fiúk fejezzék be.

– Amíg soha el nem rontja – felelték kórusban. Will helyeslően mosolyogva bólintott.

– Ezt ne feledjétek! – mondta nekik.

A harmadik napon azonban pihenőt tartottak az íjászat gyakorlásában. A fiúk előző este kapták meg a számukra kitalált stratégiai gyakorlatsor írott vázlatát. A vacsora és a takaródó közötti órákat a feladat átnézésével töltötték, és kigondolták a megoldásra való első elképzeléseiket.

Will is ugyanekkor kapta meg a feladatuk részleteit. Elolvasta, és megrázta a fejét.

– Crowley és az ő humorérzéke! – jegyezte meg, és enyhe bosszúsággal csukta be a mappát.

Gilan felnézett a köpenye megvarrásából. Aznap délután úgy döntött, hogy tövises cserjék között mutatja be a láthatatlan mozgást, ami a ruházata kisebb károsodásával járt.

– Mit csinált? – kérdezte.

Will kézfejjével a mappára csapott.

– Ezt a stratégiai feladatot. Amelyikről azt mondta, hogy mókásnak fogom találni. A fiúknak ki kell tervelnie, hogyan ostromoljanak meg és vegyenek birtokba egy megszállt és jól őrzött várat egy északi hűbérbirtokon. Ismerős?

Gilan elvigyorodott.

– Hallottam már, hogy volt, akinek hasonló gondja akadt – vallotta be. A feladat szinte azonos volt azzal a helyzettel, amivel Will az előző télen Macindaw váránál találta szemben magát.

– Úgy tetszik, az életem valóságos stratégiai feladattá vált – morgolódott Will.

Közelebb járt az igazsághoz, mint hitte. Crowley az egész csoportban elterjesztette az ostrom részletes beszámolóját. Will vadonjáró kollégái áttanulmányozták a stratégiáját, ami lenyűgözte őket. Azok, akiknek volt tanítványa, elkezdtek az ostromot példaként emlegetni, miszerint így kell bánni a kezdeményezőkésszeggel és a képzelőerővel, ha jóval kisebb haderővel rendelkezünk a stratégiai előnyösnél.

Gilan ezt mind tudta, de nem hitte, hogy jó ötlet lenne szólni róla Willnek. Megérezte, hogy a barátja zavarba jöhet az ekkora ismertség gondolatára. Természetesen Will volt a vadonjáró csoport egyetlen tagja, aki nem kapta kézhez Crowley összegzését.

– Miféle segítségeket kaptak? – kérdezte Gilan.

Will összevont szemöldökkel nyitotta ki újra a mappát, és a segítő és hasznos tárgyak listájához lapozott. A feladat leírása után a fiúk különböző hasznos segítségeket kaptak a tervük felépítéséhez.

– Egy vándorénekest – olvasta. Neki is ez volt a maskarája Macindaw-nál. – Nagyon vicces. Nem sokat fog segíteni. Egy lovag, lóval; üdv, Horác! A vár korábbi helyőrsége; negyvenen vannak, per sze szétszórva a környéken. Egy társulatnyi akrobata, mutatványos és színész... hmm, ők jól jöhetnek. Illetve a helyi falu népe.

– Hajótörött skandok vagy jó útra tért varázslók nincsenek? – cukkolta Gilan kedvesen.

Will gúnyosan horkantott.

– Nincsenek. Crowley attól legalább megkímélt.

Elhallgatott, és a körmét rágva töprengett a feladványon. Akrobaták. Ők segíthetnek megmászni a falat. Átlapozta az oldalakat, és kikereste a kastély rajzát. A fal magassága három és négy méter között volt. Félelmetes akadály egy átlagembernek. Egy képzett akrobata azonban...

Összecsapta a lapokat, és kirántotta magát merengéséből. Ez nem az ő feladata volt. A három fiúnak kellett megoldania. Neki csak annyit kellett tennie, hogy felmérje a megoldásuk gyakorlatiasságát.

– Jó mókának hangzik – mormogta Gilan.

Will megrázta a fejét.

– Alig várom, hogy lássam, mit találnak ki!

Három

Halt mozdulatlanul feküdt a Selsey nevű falu felett növä reketytyésben, köpenye elrejtette őt a szem elöl, ahogy az elé táruló látványt figyelte. Több napja tartotta szemmel a falut, de őt sem a lakosok, sem a parton táborozó újonnan érkezettek nem vették észre.

Selsey apró és nem különösebben szép halászfalu volt. Nagyjából egy tucat kunyhó csoportosult a homokos tengerpart északi végén, a meredek domb lábánál. Maga a fövény keskeny volt, alig száz méter széles. Sekély öböl végénél helyezkedett el, ahol mintha valaki kiharapott volna egy nagyjából háromszög alakú részt a sziklás partvonalból.

Három oldalról meredek dombok vették körül a vizet és a keskeny homoksávot. Elég magasak voltak hozzá, hogy megvédjék a falut és az öblöt a parton végigsöprő viharoktól és szelektől. A negyedik oldal a nyílt tengerre nézett, de Halt éles szeme még ott is észrevette a víz kavargását egy sziklazátony felett, közvetlenül az öböl szája előtt, ami megtörte a nyugati szél vezetete, dübörögve érkező nagy hullámokat.

Halt az öböl déli oldalán keskeny sávban nyugodt, sima víztük-
röt látott, ez a mélyebb víz volt a sziklazátonyon átvezető út jele. Az
a pont, ahonnan a partra húzott maréknyi halászahajó a nyílt tenger-
re juthat.

Felmérte a kunyhók állapotát. Kicsik voltak, de távolról sem vis-
kók. Kényelmesnek látszott jól megépített, frissen festett falaikon
belül élni.

A hajók is hasonlóan jó állapotban voltak. Árbócaikat és a nagy-
vitorlát tartó kereszttrudat nemrég lakkozták, hogy megvédjék őket
a sós levegő és a víz pusztításától. A vitorlákat szépen feltekerték a
rudak mentén. A kötélzet feszesnek és gondozottnak látszott, a ha-
jótetek mind jó állapotban voltak, és látszott, hogy nem sokkal ko-
rábban festették le őket.

Tehát míg a falu első pillantásra kicsinek és jelentéktelennek lát-
szódhatott, ha az ember közelebről megnézte, nem ez derült ki. És
mivel ezen a partszakaszon csak kevés ilyen védett hely akadt, az itte-
ni halászok valószínűleg jól el tudták adni a fogást a szomszédos fal-
vak piacain. Ez azt jelentette, hogy ez itt egy gazdag közösség, akik-
nek bizonyára évek óta jól ment.

És ez persze megmagyarázta a kívülállók jelenlétét. Halt össze-
húzta a szemét a gondolatra. Jól tette, hogy az idén kihagyta a gyű-
lést, és követte az Araluen nyugati partja felől szállingózó homályos
pletykákat.

Azért voltak homályosak, mert a part ezen vad szakasza volt az
ország néhány olyan részének az egyike, amely egyik uradalom alá
sem tartozott. Ez a földdarab átcusszant a rostán, amikor sok-sok
éve meghúzták az uradalmak határait. A terület birtokjoga vita-
tott maradt, egy csapat eltévedt hiberniai nevezte a magáénak. Ara-
luen akkori királyának csak egyszer kellett rápillantania a sziklás,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

barátságtalan partvidékre, hogy úgy döntsön, megkaphatják. Nagyobb baja is volt ennél, miután ötven makacs, civakodó bárót kellett összetartó, országos kormányzati renddé kovácsolnia.

Így ez a húszkilométeres partszakasz magára maradt. Persze, ha a király ráeszmél, hogy a száz kilométeren belül található természetes kikötők közül az egyik legjobbat engedte el, talán másként cselekszik. Ám a kis öböl létezését jól titkolták. Így gyarapodott éveken át az apró falu, senki lekötelezettjeként, senki alattvalójaként.

Ám közel feküdt a Róthegy uradalom legnyugatibb határához, így Halt az elmúlt évek során a helyiek tudta nélkül időnként ránézett a területre.

Az elmúlt hónapokban egy riasztóan ismerős magatartású vallási szektárról hallott pletykákat. Az emberek újonnan érkezőkről beszéltek, akik a barátság egyszerű üzenetével jelentek meg a falvakban és községekben. A gyerekeknek játékokat, a közösségek vezetőinek pedig apró ajándékokat hoztak.

Cserébe nem kértek semmit, csak egy helyet, ahol imádhathják jószágos, mindenkit szerető istenüket: Alseiasst, az aranyistent. A helyieket meg sem próbálták a maguk vallására teríteni. Alseias megértő isten volt, aki tisztelte a többi isten követőkhöz való jogát.

Így hát a kívülállók, ahogy Alseias követői magukat nevezték, heteken át békében éltek a helyiekkel.

Aztán egyre több dolog kezdett elromlani. A marhák rejtélyes körülmények között dögleni kezdtek. A birkák és háziállatok megnyomorodtak. Le-leégett egy-egy ház vagy a termés, néhány kút és patak vize megfertőződött. Fegyveres útonállók és banditák jelentek meg a környéken, akik lerohanták és kirabolták az utazókat, és még a távoli tanyákon élő gazdákat is. A napok múlásával egyre bátrabban és vérszomjasabban támadtak. A félelem eluralta a falut, a nép